

DIANA
GABALDON

LORD JOHN
*a Bratrstvo
čepele*

LORD JOHN
a Bratrstvo čepele

LORD JOHN AND THE BROTHERHOOD OF THE BLADE

Copyright © 2003 by Diana Gabaldon

Cover design: Marietta Anastassatos

Cover illustration: © Robert Hunt

Všechna práva vyhrazena.

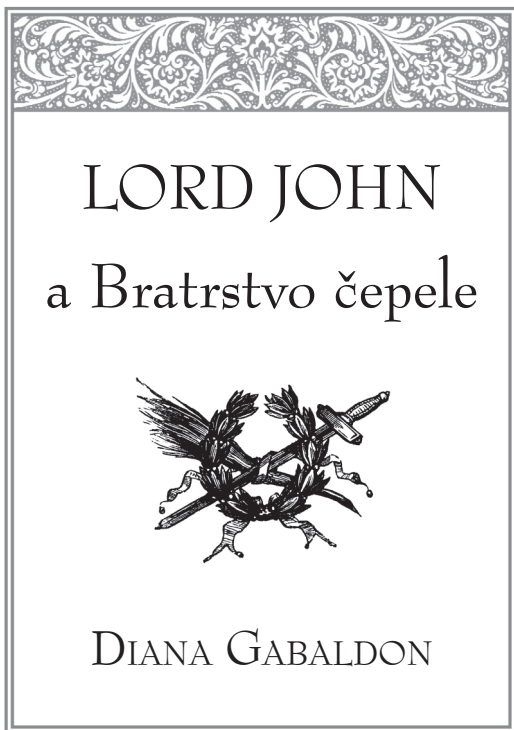
*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Kateřina Heřmanová, 2018

Úprava obálky © Pavel Tůma – RITA, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-905-1 (pdf)

Překlad: Kateřina Heřmanová

*Tato kniha je pro Barbaru Schnellovou,
mou drahou přítelkyni a můj německý hlas*

Poděkování

Autorka by ráda poděkovala všem laskavým lidem, kteří jí poskytli informace a pomohli při tvorbě tohoto románu. Jmenovitě...

... panu Richardu Jacobsovi, místnímu historikovi, a jeho ženě Monice, kteří se mnou prošli bojiště u Krefeldu a *Landwehr* a objasnili mi místní geografii.

... zaměstnancům malého muzea v Hückelsmay – kde jsou do domu stále zaraženy dělové koule z bitvy u Krefeldu – za jejich vlídné přijetí a užitečné informace.

... Barbaře Schnellové a její rodině, bez nichž bych o Krefeldu nejspíš nikdy neslyšela.

... panu Howarthu Penneymu za jeho laskavou účast a nadmíru užitečnou knihu *Titles and Forms of Address* (vydané nakladatelstvím A&C Black, Londýn), která mi velmi pomohla zdolat úskalí britské aristokratické terminologie. Jakákoli chyba v tomto ohledu je chybou autorky – nebo jejím využitím autorského práva mírně pozměnit fakta. Ačkoli usilujeme o co nejvyšší možnou úroveň historické přesnosti, občas si prostě něco přimyslíme. (Toto není, mimochodem, majestátní plurál. Myslím tím jen sebe a osoby, které žijí

v mé hlavě.) Vévoda nicméně *je* osloven „Vaše Milostí“ a vévodovi mladší synové „lorde –.“

... panu Horaci Walpolovi, tomu nenapravitelnému dopisovateli, jehož důvtipné a detailní dopisy mi poskytly barvitý pohled na společnost osmnáctého století.

... projektu Gutenberg, který mi poskytl přístup ke kompletní korespondenci pana Walpola.

... jezevčíku Gusovi a mopsovi Otisi Stoutovi (alias „Herkulovi“), kteří mi velkoryse dovolili použít své osobnosti. (Ano, vím, že jezevčíci nebyli v osmnáctém století oficiálním plemenem, ale jsem si jista, že nějaký vynalézavý německý psí nadšenec ten nápad dostal dříve, než byli jezevčíci za plemeno uznáni oficiálně. Jezevci jsou tu už dlouho.)

... Christine Reynoldsové, asistentce správce obecního kostela sv. Markéty, za mimořádně užitečné informace ohledně historie a půdorysu kostela, včetně velmi příhodných podkrovních varhan, pod nimiž by se dalo porodit, a Catherine MacGregorové za to, že mi navrhla kostel sv. Markéty a našla slečnu Reynoldsovou.

... Patricii Fullerové, Paulette Langguthové, Pamele Patchetové a nepochybně i několika dalším lidem *nezačínajícím* na P, za informace ohledně veřejných uměleckých výstav v osmnáctém století a historii určitých umělců a děl.

... Philipu Larkinovi, jehož pozoruhodně odhalující portrét prvního vévody z Buckinghamu (momentálně vystavovaný v Národní portrétní galerii v Londýně) mi poskytl jedno z prvních semínek inspirace pro tuto knihu. (A ani já, ani pan Larkin prvního vévodu z Buckinghamu nijak neočerňujeme.)

... Lauře Watkinsové, donedávna pracující ve stanfordském pólovém klubu, za odborný názor ohledně zákonitostí, dle kterých koně přeskakují příkop.

... „naší Janie“ z Ladies of Lallybroch za to, že laskavě dovolila, aby její jméno sdílela hvězdná zaměstnankyně nadějného bordelu.

... Karen Watsonové, naší londýnské dopisovatelce z daňového úřadu Jejího Veličenstva, za její laskavé slídění po historii a méně známých částech jejího milovaného města, kterými poskytla výpravám lorda Johna větší autentičnost.

... Lauře Baileyové, za přehled a rady ohledně oblékání a zvyklostí osmnáctého století.

... Davidu Nivenovi, za jeho velice zábavné a upřímné autobiografie *The Moon's a Balloon* a *Bring on the Empty Horses*, které obsahovaly užitečný pohled na fungování britského regimentu po stránce sociální (stejně jako za užitečný tip na to, jak přežít dlouhou oficiální večeři). Také Georgi MacDonald Fraserovi za jeho knihu *MacAuslan in the Rough*, sbírku příběhů o životě v Horalském pluku za druhé světové války.

... Isaacu Trionovi, jehož vodovými barvami malovaná mapa bitvy u Krefeldu, vytvořená v roce 1758, mi zdobí stěnu a její pečlivé detaily zase příběh.

... nejrůznějším pánům (a dámám), kteří byli tak laskavi, že si přečetli erotické scény a vyjádřili se k nim. (Pokud by to snad někoho zajímalo, průzkum veřejného mínění ohledně jedné takové scény přinesl tyto výsledky: Pozitivní: Chci vědět víc – 82 %. Negativní: Je mi to nepříjemné – 4 %. Mírně mě to šokuje, ale neodrazuje – 10 %. Neutrální – 4 %.)

ČÁST I
Setkání
příbuzných

Kapitola 1

Je to v rodině

Londýn, leden 1758
Společnost za uznání anglického bífteku,
klub pro gentlemany

Podle toho, co lord John Grey věděl, byly v beletrii zobrazované nevlastní matky obvykle zkažené, zlé, zákeřné, mívaly vražedné sklony a občas byly i lidožravé. Nevlastní otcové se na druhou stranu zdáli být nenápadní nebo rovnou zcela neškodní.

„Lord Allworthy, co myslíš?“ řekl svému bratrovi. „Nebo Claudius?“

Hal stál a nervózně si pohrával s glóblem, který byl součástí vybavení klubu. Vypadal při tom elegantně, kultivovaně a skrznaskrz nudně. Ustal v této činnosti a věnoval Greyovi nechápavý pohled.

„Cože?“

„Nevlastní otcové,“ objasnil Grey. „Na stránkách románů se jich zdá být pozoruhodně málo, tedy ve srovnání s jejich ženským protějškem. Pouze jsem uvažoval, kam by mohl na osobnostním spektru spadat matčin nový úlovek.“

Halovy nosní dírky se rozšířily. Jeho vlastní čtenářské choutky se měly sklon omezovat na Tacita a detailnější řecké a římské dějiny vojenského snažení. Na čtení románů nahlížel jako na druh morální slabosti. Ta byla odpustitelná a ve skutečnosti i vcelku pochopitelná u jejich matky. Koneckonců byla žena. Že by se měl na této neřesti podílet jeho mladší bratr, bylo o něco méně přijatelné.

Nicméně řekl pouze: „Claudius? Z *Hamleta*? Zajisté ne, Johne, pokud náhodou o matce nevíš něco, co já ne.“

Grey si byl vcelku jist, že o jejich matce ví řadu věcí, které Hal netuší, ale v této situaci nebylo vhodné je zmiňovat.

„Napadají tě nějaké jiné příklady? Pozoruhodní otčímové z historie, hm?“

Hal našpulil rty a v zamyšlení se mírně zamračil. Mimoděk se dotkl kapsičky na hodinky u pasu.

Grey se dotkl své vlastní, kterou konejšivě tížily tikající hodinky ze zlata a křišťálu – dvojčata těch Halových.

„Ještě nejde pozdě.“

Hal na něj koutkem oka pohlédl. Sice se neusmál – Hal neměl náladu, která by takový výraz umožňovala – ale i tak to byl náznak humoru.

„Aspoň že je to voják.“

Dle Greyových zkušeností členství v bratrstvu čepele nutně neznamenalo dochvilnost – jejich přítel Harry Quarry byl plukovník a měl ve zvyku chodit pozdě. Přesto Grey klidně kývl. Hal byl už tak dost napjatý. Grey nechtěl začít žádou

hloupou hádku, která by mohla vrhnout stín na blížící se setkání se zamýšleným třetím manželem jejich matky.

„Mohlo by to být horší, předpokládám,“ řekl Hal a vrátil se ke svému rozmrzelému zkoumání glóbu. „Aspoň to není nějaký zatracený kupec. Nebo obchodník.“ Z jeho hlasu při té myšlence odkapával odpor.

Ve skutečnosti byl generál sir George Stanley rytíř, který svůj titul získal díky službě v armádě, a nikoli původu. Jeho rodina se sice zabývala obchodem, ale jednalo se o vcelku vážená odvětví bankovníctví a přepravy. Benedicta Greyová byla nicméně vévodkyně. Nebo aspoň bývala.

Ačkoli byl dosud ohledně nadcházejících vdavek své matky vcelku klidný, sevřel se Greyovi náhle žaludek, když kdesi uvnitř pochopil, že jeho matka již nebude Greyová. Stane se z ní lady Stanleyová – někdo zcela cizí. Zároveň náhle zjistil, že s Halem více soucítí.

Hodinky v kapse mu začaly odbíjet poledne. Halův strojek se rozezněl ani ne o půl vteřiny později. Oba bratři se na sebe usmáli, ruce v kapsách. Náhle byli jako jeden.

Jejich hodinky byly identické, dary od otce k příležitosti dvanáctých narozenin každého ze synů. Vévoda zemřel den po Greyových dvanáctinách, čímž tomuto malému symbolu mužství přisoudil obzvláštní jímavost. Grey se nadechl, aby něco řekl, ale z chodby k nim dolehly hlasy.

„Tady je.“ Hal zvedl hlavu. Zjevně se nemohl rozhodnout, jestli má vyjít siru Georgeovi naproti, nebo počkat a přijmout ho v knihovně.

„Svatý Josef,“ řekl náhle Grey. „Další pozoruhodný otčím.“

„Vskutku,“ řekl s postranním pohledem jeho bratr. „A který z nás naznačuješ, že...?“

Na turecký koberec padl stín vržený tělem klanického se sluhu, který stál ve dveřích.

„Sir George Stanley, mylord. A doprovod.“

Generál sir George Stanley Greye překvapil. Ačkoli vědomě neočekával ani Claudia, ani svatého Josefa, realita byla trošičku... kulatější, než předpokládal.

První manžel jeho matky byl vysoký švihák podle toho, co Grey slyšel. Její druhý manžel, Greyův otec, se vyznačoval stejně útlou postavou, jemností a dlouhými, štíhlými svaly, které předal oběma svým synům. Sir George člověku vcelku vrátil víru v zákon průměru, pomyslel si pobaveně Grey.

Generál byl o něco vyšší než on a Hal a vcelku zavalitý. Jeho kulatá tvář byla pod poměrně ošuntělou parukou růžolící, veselá a poctivá. Jeho rysy byly vrcholem tuctovosti, až na daleko od sebe umístěné hnědé oči, které mu propůjčovaly dojem přívětivého očekávání. Jako by si nedokázal představit nic potěšujícího než setkání s osobou, s níž mluvil.

Na pozdrav se uklonil, ale poté si s oběma Greyi pevně potřásl rukou. V lordu Johnovi tím zanechal pocit vřelosti a upřímnosti.

„Je milé, že jste mě pozvali na oběd,“ řekl a přesouval úsměv z jednoho bratra na druhého. „Nemohu vyjádřit, jak velice si vašeho přivítání cením. Je mi velmi trapné začínat ihned s omluvou, ale obávám se, že jsem vám způsobil jistou nepříjemnost a přivedl svého nevlastního syna. Nečekaně dnes ráno přijel z venkova, zrovna když jsem byl na odchodu. Vzhledem k tomu, že budete v jistém smyslu bratři..., myslel jsem, ehm, že mi snad odpustíte, když si ho dovolím vzít s sebou, abych vás představil.“ Trošku nemotorně se zasmál a začervenel se.

Podivný projev u muže jeho věku a postavení, ale vcelku roztomilý, pomyslel si Grey a chtě nechtě mu úsměv oplatil.

„Samozřejmě,“ řekl Hal. Dařilo se mu znít přívětivě.

„Zcela zajisté,“ souhlasil Grey. Stál k siru Georgeovi nejbliž a teď se otočil na generálova společníka, ruku napřaženou k potřesení. Zjistil, že se nachází tváří v tvář vysokému, štíhlému, tmavookému mladému muži.

„Lorde Meltone, lorde Johne,“ říkal s rukou na mladíkově rameni generál. „Mohu vám představit pana Percivala Wainwrighta?“

Hal byl poněkud otrávený. Grey cítil, jak z něj přímo sálá podrážděnost. Hal nenáviděl překvapení, a obzvláště ta společenské povahy. Ale Grey samotný v ten okamžik věnoval jen málo pozornosti bratrovým vrtochům.

„Váš služebník, pane,“ řekl a uchopil ruku pana Wainwrighta. Měl podivný pocit, že se již setkali.

Druhý muž to cítil také. Grey viděl na mladíkově tváři letmý výraz zmatenosti, lehké nakrčení jemného tmavého obočí, jako by přemýšlel, kde...

Došlo jim to oběma ve stejný okamžik. Greyova ruka v dlani druhého muže bezděčně ztuhla, zrovna když ji Wainwright pevněji sevřel.

„A já váš, pane,“ zamumlal Wainwright a s lehkým odkašláním ustoupil. Natáhl ruku, aby si potřásl s Halem, ale letmo pohlédl zpět na Greye. Oči měl také hnědé, ale vůbec ne jako ty jeho nevlastního otce, pomyslel si Grey. Šok, že mladíka poznal, ustupoval.

Ty oči měly tlumenou, světle hnědou barvu jako sherry a byly nanejvýš výmluvné. V tu chvíli jiskřily pobavením nad situací. A byly plné stejného intenzivního zájmu, který v nich Grey už

jednou viděl, když se poprvé setkali... v knihovně Lavender House.

Percy Wainwright mu při té příležitosti také sdělil své jméno – a podal ruku. Ale Grey byl tehdy anonymním cizincem a ono setkání nutně muselo být krátké.

Hal nově příchozího zdvořile vítal, ačkoli ho posuzoval se stejnou chladnou profesionalitou, s jakou by přistupoval k novému důstojníkovi regimentu.

Grey si pomyslel, že Wainwright v takovém podrobném zkoumání ob stojí dobře. Byl hezky stavěný, čistě a vkusně oblečený. Měl hezkou pleť, jasné rysy a chování, které vypovídalo jak o humoru, tak o představitosti. Obě tyto vlastnosti mohly být u důstojníka nebezpečné, ale v osobní rovině...

Zdálo se, že Wainwright nenápadně uspokojuje vlastní zvědavost ohledně Greye. Vrhla jeho směrem letmé pohledy. Byla v nich i trocha údivu. Grey se na něj usmál. Teď se mu tohle překvapení s novým „bratrem“ poměrně zamlouvalo.

„Děkuji vám,“ řekl Wainwright, když Hal své přivítání zakončil. Odtrhl svou upřenou pozornost od Greye a poklonil se Halovi. „Vaše Milost je nanejvýše... milostivá.“

Wainwright vyřkl slovo napůl přidušeně, když si příliš pozdě uvědomil, co řekl. Po onom posledním slovu následoval okamžik nepříjemného ticha.

Hal na kratičký okamžik ztuhl, než se vzpamatoval a úklonu mu oplatil.

„Ale vůbec,“ řekl s dokonalou zdvořilostí. „Povečeříme, pánové?“

Hal se ihned otočil ke dveřím a už se neohlédl. A jen dobře, pomyslel si Grey, když uviděl spěšnou výměnu gest a pohledů mezi generálem a jeho nevlastním synem. Byla to

zděšená zlost prvně jmenovaného, vyjádřená protočením očí a letným sevřením ošuntělé paruky, a útrpná omluva toho druhého. Tato omluva byla tiše věnována i Greyovi, když se na něj Percy Wainwright otočil s tímtež výrazem.

Grey omluvu přijal pozvednutím jednoho ramene. Hal na to byl zvyklý – a koneckonců si za to mohl sám.

„Máme skvělé načasování,“ řekl a usmál se na Percyho. Dotkl se Wainwrightových zad a jemně ho pobídl směrem ke dveřím. „Je čtvrtek. Kuchař Bifteku dělá ve čtvrtek vynikající hovězí ragú. S ústřicemi.“

Sir George byl natolik moudrý, aby se za přešlap svého nevlastního syna neomlouval, a namísto toho s oběma Greyi zapředl rozhovor na téma tažení předchozího podzimu. Percy Wainwright se nejdřív zdál být maličko nervózní, ale rychle se vzpamatoval a s očividnou zaujatostí poslouchal.

„Byl jste v Prusku?“ zeptal se, když zaslechl Greyovu zmínku o manévrech poblíž Odry. „Ale šestačtyřicátý byl naposled vyslán do Francie – nebo se mýlím?“

„Ne, vůbec ne,“ odvětil Grey. „Byl jsem dočasně přidělen k pruskému regimentu, jakožto prostředník pro tamní britské jednotky. Po míru v Kloster-Zevenu.“ S pozvednutým obočím podotkl k Wainwrightovi: „Zdá se, že jste dobře informován.“

Wainwright se usmál.

„Můj otčím zvažuje, že mi koupí důstojnickou hodnost,“ přiznal upřímně. „Poslední dobou jsem slyšel velké množství vojenských rozhovorů.“

„Ano, to je poznat. A vytvořil jste si nějaké představy? Máte preference?“

„Neměl jsem,“ řekl Wainwright a jeho živé oči se upíraly na Greyovu tvář. Usmál se. „Dodneška.“

Greyovo srdce trochu poskočilo. Pokoušel se zapomenout na to, jak Percyho Wainwrighta naposledy viděl. Měkké tmavé kudrny měl tehdy rozčuchané a kravatu povolenou. Dnes měl vlasy hladce učesané, svázané a napudrované jako Grey. Oblek měl střízlivě modrý. A setkávali se jako řádní gentlemani. Ale zdálo se, že ve vzduchu mezi nimi přetrvává vůně Lavender House – vůně vína a kůže a ostré, syté pižmo mužské touhy.

„Ale, ale, Percy,“ řekl poněkud káravě generál. „Ne tak rychle, chlapče! Ještě si musíme promluvit s plukovníkem Bonhamem a taky s Pickeringem, vždyť víš.“

„Vskutku,“ řekl mírně Grey. „Inu, musíte mi dovolit, abych vás provedl kasárnami šestačtyřicátého poblíž Cavendish Square. Pokud budeme o právo na vaši společnost bojovat s nějakým jiným regimentem, musíte nám dovolit předvést své světlé stránky.“

Percyho úsměv se rozšířil.

„Byl bych vám nanejvýš vděčen, mylorde,“ řekl. A s tím se v atmosféře mezi nimi projevila drobná nepopsatelná změna.

Rozhovor pokračoval, ale nyní byl jako společenský menuet, přesný a delikátní. A stejně jako by si pár při námluvách tiše předával většinu myšlenek pomocí dotyků, tak si je předávali i oni, a to i bez fyzického kontaktu. Jejich němá konverzace plynula beze všech překážek, skrytá pod maskou běžných zdvořilostí.

„Máte v oblibě psy, lorde Johne?“

„Velice, ačkoli se obávám, že v tuto chvíli žádného nevlastním. Jsem doma jen zřídka, chápete.“

„Ach. Bydlíte se svým bratrem, když jste v Anglii?“ Percy se letmo zadíval Halovým směrem, než přenesl pohled zpět ke Greyovi. Otázka v jeho očích byla zjevná.

Ví to váš bratr?

Grey zavrtěl hlavou a ostentativně pozoroval bochánek chleba, který trhal na kusy. Otázka, co všechno Hal ví, byla příliš složitá na to, aby se jí tu zabýval. Podstatné bylo, že Hal neví o Lavender House ani o tom, jak s ním je jeho bratr spojen. To prozatím stačilo.

„Ne,“ řekl ležérně. „Bydlím v domě své matky na Jermyn Street.“ Vzhlédl a zpřítomněl se Percymu zadíval do očí. „Ačkoli možná budu hledat jiné bydlení, když se teď uspořádání její domácnosti změní.“

Percyho rty se pozvedly do mírného úsměvu, ale sir George, který přerušil vlastní konverzaci proto, aby rozkoušal kousek hovězího, tuto poznámku zachytil a teď se naklonil přes stůl. Jeho kulatá tvář odrážela upřímnou dobrou vůli.

„Můj drahý lorde John! Vy kvůli mně jednoduše nesmíte své bydlení měnit! Benedicta si přeje ponechat dům na Jermyn Street a já bych byl velice sklíčený, kdyby ji měla má přítomnost připravit o společnost jejího syna.“

Grey si všiml, jak jeho bratr pevně sevřel rty, když zaslechl poznámku o bydlení sira George na Jermyn Street. Hal na bratra ostře pohlédl a ve tváři se mu jasně zračilo pokárání.

Ach ne, to tedy ne! Chci tě tam mít, abys na tohohle chlapa dohlédl.

„Jste příliš laskav, pane,“ odpověděl siru Georgeovi Grey. „Ale ta záležitost není nijak naléhavá. Koneckonců se brzy opět připojím k regimentu.“

„Ach ano.“ Zdálo se, že to sira George zaujalo. Otočil se k Halovi. „Máte nové rozkazy na jaro, mylorde?“

Hal kývl. Na vidličce měl nabodnutou baculatou ústřici. „Zpět do Francie, jakmile počasí dovolí. A vaše jednotky...“

„Pro nás je to Západní Indie,“ odvětil sir George a gestem si poručil další víno. „Mořská nemoc, komáři a malárie. Ačkoli klidně řeknu, že v mém věku je tato vyhlídka o něco méně znepokojivá než bláto a omrzliny. A není tak obtížné zajistit proviant, samozřejmě.“

Hal se poněkud uvolnil, když bylo odhaleno, že sir George v Anglii dlouho nezůstane. Benedictiny peníze patřily jen jí a z větší části byly v bezpečí – nebo aspoň natolik v bezpečí, jak to zákon a Hal mohli zajistit. To o fyzické blaho matky měl Hal v současnosti největší obavy. Dalo se předpokládat, že to je cílem tohoto oběda: dát siru Georgeovi jasně najevo, že synové Benedicty Greyové se o její záležitosti blízce zajímají a mají v plánu v tom i po jejím sňatku pokračovat.

Jistě nepředpokládáš, že by ji bil? zeptal se Grey němě svého bratra a pozvedl obočí. *Nebo si do Jermyn Street přivedl milenkou?*

Hal nasadil kamenný výraz, který naznačoval, že Grey je ve světě mužské zkaženosti panicem. Naštěstí Hal nebyl tak důvěřivý!

Grey letmo protočil panenky a odtrhl od bratra pohled, zrovna když sluha přinesl talíř horkých sušených švestek ke skopovému.

Sir George a Hal se ponořili do náruživé diskuse o problematice náborů a zásobování, čímž Greye a Percyho Wainwrighta opět ponechali jejich vlastnímu osudu.

„Lorde Johne?“ promluvil tiše Wainwright a pozvedl obočí. „Je lord John správně?“

„Lord John,“ souhlasil s krátkým povzdychem Grey.

„Ale...“ Percy znovu vrhl pohledem po Halovi, který odložil vidličku a maloval na lněný ubrus komplikovaný diagram pohybů jednotek. Používal k tomu stříbrnou tužku, kterou měl vždy po ruce. Sluha to pozoroval a vypadal poněkud zachmuřeně.

Takže on tedy není vévoda? „Lord John“ bylo správné oslovení mladšího syna vévody, zatímco mladší syn hraběte by byl jednoduše „ctihodný John Grey“. Ale pokud byl Greyův otec vévoda, pak...

„Ano,“ řekl Grey a v náznaku bezradnosti upřel pohled na strop.

Bylo zjevné, že sir George neměl čas svého syna o té věci poučit, krom toho, že ho varoval, aby Hala neoslovoval „Vaše Milosti“ – což bylo řádné oslovení vévody.

Grey si dovilil letmé gesto, neúplné pokrčení rameny, aby naznačil, že spleť této situace vysvětlí později. Prostým faktem bylo, pomyslel si, že byl zrovna tak paličatý jako jeho bratr. Ta myšlenka v něm vyvolala obskurní pocit potěšení.

„Takže zvažujete, že se připojíte k šestačtyřicátému?“ zeptal se Grey a chlebem vytřel z talíře šťávu.

„Možná. Pokud by to bylo milé... všem stranám,“ řekl Wainwright. Krátce se zadíval na svého otčíma a na Hala a poté zpět na Greye.

A bylo by to milé vám?

„Myslím, že by to bylo ideální uspořádání,“ odvětil Grey. Pousmál se na Wainwrighta. „Budeme tedy i bratři ve zbrani, nejen bratři díky sňatku.“ Zvedl svou sklenku vína, aby na tu představu připil, a poté usrkl vína. Poválel tekutinu v ústech a užíval si Percyho upřený pohled.

I Percy se napil a olízl si rty. Byly měkké a plné, poskvrněné rudým vínem.

„Lorde Johne. Řekněte mi prosím, co si myslíte o našich pruských spojencích? Byl jste umístěn u dělostřeleckého regimentu, nebo u pěšího? Přiznávám, že nejsem tak dobře seznámen s uspořádáním na východní frontě, jak bych být měl.“

Otázka sira George na chvíli odtrhla Greyovu pozornost od Percyho. Konverzace opět nabrala obecný směr. Hal se rychle uvolňoval, i když Grey viděl, že má stále daleko k tomu, aby zcela podlehl kouzlu sira George.

Jsi podezřavý parchant, víš, řekl bratrovi pohledem, a to po jedné obzvláště zkoumavé otázce.

Ano a je to jen dobře, odpověděl mu bratrův temný výraz, než se Hal otočil na Percyho Wainwrighta a zdvořile podpořil Greyovo pozvání na návštěvu kasáren.

Ovšem ještě než dorazil dezert, zdálo se, že na všech frontách byly nastoleny srdečné vztahy. Sir George uspokojivě zodpověděl všechny Halovy otázky a zdálo se, že ho vcelku netrápí vtíravá povaha některých z nich. Grey měl vlastně pocit, že sir George je někde uvnitř jeho bratrem spíše pobaven, ačkoli si dává velice záležet na tom, aby to Hal nezjistil.

Mezitím Grey a Percy Wainwright objevili společné nadšení pro dostihy, divadlo a francouzské spisovatele – diskuse na poslední téma způsobila, že si jeho bratr pod vousy zamumlal: „Ach Bože!“ a objednal další rundu brandy.

Venku začal padat sníh. Během chvilkového útlumu v konverzaci ho Grey slyšel šustit na okně navzdory tomu,

že těžké závěsy byly na ochranu před zimním chladem zatažené a místnost ozařovaly svíčky. Při tom zvuku mu po zádech přešel příjemný mráz.

„Zdá se vám tu chladno, lorde Johne?“ zeptal se Wainwright, který si toho všiml.

Nezdálo. V krbu hučel znamenitý oheň, který byl sluhu Bifteku neustále udržován. Krom toho tu byla spousta horkého jídla, víno a brandy. To zajišťovalo dostatečné teplo. I teď sluha přinášel hrnky svařeného vína. Vzduch byl okořeněn karibským nádechem skořice.

„Ne,“ odvětil a vzal si z nabízeného podnosu hrnek. „Ale není nic příjemnějšího než být uvnitř, v teple a dobře najedený, když jsou živly tak nepřátelské. Souhlasíte?“

„Ano.“ Wainwrightovi ztěžkla víčka. Na židli se naklonil dozadu a jeho čistá pleť se ve světle svíček červenala. „Velice... příjemné.“ Dlouhými prsty se letmo dotkl své kravaty, jako by měl pocit, že je mu poněkud těsná.

Horce to mezi nimi viselo ve vzduchu, omamné jako vůně skořice a vína. Hal a sir George začínali vydávat zvuky naznačující odchod, doprovázené mnoha vyjádřeními vzájemné lítosti.

Percyho dlouhé tmavé řasy na moment spočinuly na jeho tvářích a poté se prudce zvedly, takže se jeho oči setkaly s těmi Greyovými.

„Možná byste měl zájem jít se mnou na dýchánek k lady Jonasové. Bude tam Diderot. V sobotu odpoledne, pokud máte volno?“

Takže tedy budeme milenci?

„Ach ano,“ řekl Grey a lněným ubrouskem se dotkl svých úst. V konečcích prstů mu pulsovalo. „Myslím, že ano.“

Inu, pomyslel si, *předpokládám, že to vlastně není incest*. Odstrčil židli a postavil se.

Tom Byrd, Greyův komorník, kouskem chleba čistil zlaté prýmky na Greyově slavnostní uniformě a se živým zájmem naslouchal jeho shrnutí oběda s generálem Stanleym a jeho nevlastním synem.

„Takže generál se hodlá zabydlet tady, m'lorde?“ Grey viděl, jak Tom v duchu počítá, co by tato změna mohla znamenat pro jeho vlastní svět. Generál si nepochybně přivede vlastní sluhy, včetně komorníka nebo pucfleka. „Přijde i ten syn, tenhle pan Wainwright?“

„To si nemyslím.“ Greye to vlastně ani nenapadlo a teď si tu věc v duchu chvíli promýšlel. Wainwright říkal, že má vlastní pokoje někde ve Westminsteru. Když ale Grey viděl srdečné vztahy, které mezi sirem Georgem a jeho nevlastním synem zjevně panovaly, předpokládal, že toto uspořádání má co do činění s přecpaností generálova současného obydlí – nebo s Wainwrightovou touhou po soukromí.

„Nevím. Možná že ano.“ Byla to zneklidňující myšlenka, i když ne zrovna nepřijemná. Grey se na Toma usmál a zimomřivě si přitáhl župan k tělu. I přes hořící oheň bylo v místnosti chladno. „Ale nemyslím, že pokud přijde, přivede si s sebou komorníka.“

„Hm,“ řekl zamyšleně Tom. „Chtěl byste, abych dělal i pro něj, m'lorde? Mně by to nevadilo,“ dodal rychle. „Ale řekl byste, že je to parádník?“

V té poslední otázce byl tak nadějný tón, že se Grey zasmál.

„To je od tebe velmi laskavé, Tome. Obléká se hezky, ale není to žádná kontinentální fíflena. Ale mám za to, že se

hodlá stát důstojníkem. Nekouká z toho pro tebe nic než další uniformy, obávám se.“

Tom na to slovně nijak nereagoval. Vrhł výmluvný pohled na Greyovy boty, které stály u krbu pokryté bahnem, slámou a hnojem. Zavrtěl hlavou, zašilhal na kabát, který držel v ruce, rozhodl se, že to bude stačit, a vstal. Drobečky chleba smetl do ohně.

„Tak dobrá, m'lorde,“ řekl rezignovaně. „Ale na svatbu budete vypadat slušně, i kdybych za to měl položit život. Když jsme u toho, pokud v březnu pojedeme zpátky do Francie, měl byste tenhle týden radši navštívit krejčího.“

„Dobře. Tak mi tedy udělej seznam toho, co je potřeba. Zajisté spodní prádlo.“ Oba se zašklebili při sdílené vzpomínce na to, co se na kontinentu vydává za spodky.

„Ano, m'lorde.“ Tom se sklonil, aby do ohřívací pánve nahnul uhlíky. „A jedny jezdecké kalhoty ze srnčí kůže.“

„Já žádné nemám?“ zeptal se překvapeně Grey.

„Máte,“ řekl Byrd a napřímil se, „a jen Bůh ví, na co jste si sednul, když jste je měl na sobě.“ Věnoval Greyovi nesouhlasný pohled. Tomovi bylo osmnáct a obličej měl kulatý jako koláč, ale za jeho nesouhlasné pohledy by se nemusel stydět ani osmdesátiletý mistr.

„Dělal jsem, co se dalo, m'lorde, ale pamatujte si, že pokud v těch kalhotách půjdete ven, nesundávejte si kabát, nebo si lidi budou určitě myslet, že jste se posral.“

Grey se zasmál a ustoupil, aby Tom mohl dát ohřívací pánev do postele. Shodil župan a trepky a vklouzl pod přikrývku. Teplu mu příjemně hrálo prochládlé nohy.

„Ty máš několik bratrů, že, Tome?“

„Pět, m'lorde. Nikdy jsem neměl postel sám pro sebe, dokud jsem nepřišel dělat pro vás.“ Tom zavrtěl hlavou, jako by se

podíval svému štěstí, a poté se na Greye zaculil. „Ale nepředpokládám, že vy se budete s tímhle panem Wainwrightem muset dělit o postel, nebo jo?“ Grey si náhle představil Percyho Wainwrighta nataženého na posteli vedle sebe a zaplavil ho nezvyklý pocit horka, který vůbec neodpovídal teplu poskytnutému ohřívací pánví.

„O tom pochybuji,“ řekl a vzpomněl si, že se má usmát. „Můžeš zhasnout svíčku, Tome, děkuji.“

„Dobrou noc, m'lorde.“

Dveře se za Tomem Byrdem zavřely. Grey ležel a sledoval, jak si světlo ohně pohrává s vybavením místnosti. Nijak mimohádne se citově nepoutal k místům – to voják ani nemohl – a tento dům nebyl výjimečnou součástí jeho minulosti. Hraběnka ho koupila jen před několika lety. A přesto pocítil náhlou podivnou nostalgii – kvůli čemu, to říct nedokázal.

Noc byla klidná a chladná, a přesto se zdála být plná neklidného pohybu. Záblesk ohně. Záblesk vzrušení, které mu hořelo ve svalech. Cítil, jak se věci bez povšimnutí hýbou a mění, a měl zvláštní pocit, že nic už nikdy nebude stejné. To byl nesmysl, samozřejmě. Nikdy nic nebylo stejné.

Přesto dlouho ležel, bděl a přál si, aby se čas zastavil. Aby noc, dům a i on sám ještě aspoň chvílku zůstali tak, jak jsou. A přesto oheň zhasl a on usnul. Ve snech vnímal vítr, který se zvedal za okny.

Kapitola 2

Žádný sázkař

Následující ráno Grey strávil v průvanem sužované místnosti ve Whitehallu, kde se pokoušel přetrpět nevyhnutelně únavnou schůzku plukovníků se zásobovacím úřadem. Ta zahrnovala i rozvláčný projev pana Adamse, prvního tajemníka ministerstva vojenského zásobování. Hal, který se odvolal na naléhavé záležitosti, místo sebe vyslal Greye. Což znamenalo, pomyslel si Grey, zatímco mužně polykal zívnutí, že Hal je nejspíš ještě stále doma a užívá si snídani nebo je ve Whiteově domě čokolády a roční se v pocukrovaných bochánkách a drbech. A Grey zatím už necítil zadek z toho, jak celé hodiny vsedě poslouchal hádku o přidělech střelného prachu. Inu, vyšší hodnost měla své výhody.

Neměl však pocit, že je situace nějak ošemetná. O šestačtyřicátý bylo naštěstí v otázce střelného prachu pečováno. Jeho nevlastní bratr Edgar vlastnil jednu z největších továren na prach v zemi. A protože byl Grey většině ostatních přítomných důstojníků podřízený, zřídka po něm chtěli, aby něco říkal,

a tudíž mohl nechat myšlenky zabloudit ke spekulacím ohledně Percyho Wainwrighta.

Vyložil si tu přitažlivost špatně? Ne. Stále cítil mimořádnou vřelost Wainwrightova pohledu – a teplo jeho doteku, když si na rozloučenou potřásl rukama.

Představa, že se Percy Wainwright přidá k regimentu, byla lákavá. Když o ní ale přemýšlel ve střízlivém denním světle, mohlo by to být i nebezpečné.

Nic o tom muži nevěděl. Jistě, skutečnost, že je to nevlastní syn generála Stanleyho, napovídala, že aspoň musí být diskrétní – ale Grey znal několik diskrétních padouchů. A nesmí zapomínat, že jeho první setkání s Wainwrightem proběhlo v Lavender House — na místě, jehož naleštěné vybavení skrývalo mnohá tajemství.

Byl při té příležitosti Wainwright s někým? Grey se zamračil a pokoušel se tu scénu vybavit. Ale faktem bylo, že tehdy byl tak rozptýlený, že si všiml jen několika tváří. *Myslel*, že Percy byl sám, ale... ano. Musel být, protože nejenže se představil, ale dokonce Greyovi políbil ruku.

Na to úplně zapomněl a teď se jeho ruka mimoděk sevřela. Bylo to malé cuknutí v paži, jako by se dotkl něčeho horkého.

„Ano, taky bych ho s chutí uškrtil,“ zamumlal muž vedle něj. „Zkurvený tluchuba.“ Grey vrhl poplašený pohled na onoho důstojníka, plukovníka pěchoty jménem Jones-Osborn. Ten zamračně kývl směrem k panu Adamsovi, jehož vcelku vysoký hlas už nějakou chvíli zněl místností.

Grey neměl tušení, co Adams říkal, ale souhlasně zabručel a taktéž se zamračil. To vyprovokovalo muže po jeho druhé straně. Ten, povzbuzený projevem podpory, na Adamse vykřikl protiargument, hojně přizdobený nelichotivými přídomky.

Tajemník, rodilý Ir a v konfrontacích žádný nováček, odvětil v podobném duchu. Během několika okamžiků se ze schůzky stalo něco, co spíše připomínalo zasedání parlamentu než střízlivé rokování vojenských stratégů.

Grey byl nevyhnutelně vtažen do výsledné potyčky, která byla následována srdečným obědem s Jones-Osbornem a zbytekem anti-Adamsovske frakce. V důsledku toho Grey na Percyho Wainwrighta ani nepomyslel, dokud během odpoledne nedorazil do kanceláře svého bratra na velitelství regimentu.

„Ježíši,“ řekl Hal a zasmál se Greyově rekapitulaci ranních událostí. „Radší ty než já. Byl tam Twelvetrees?“

„Toho neznám.“

„Tak tam nebyl.“ Hal mávl rukou. „Všiml by sis, jak vráží Jones-Osbornovi do zad dýku. Adamsův ochočený vlček. Co si myslíš o novém bratrovi? Přijmeme ho?“

Díky tomu, že mu byl znám Halův zvyk rychle měnit téma konverzace, trvalo Greyovi jen okamžik, než pochopil, co má jeho bratr na mysli.

„O Wainwrightovi? Zdá se jako slušný chlap,“ řekl, předstíraje nenucenost. „Slyšel jsi o něm něco?“

„Nic víc než to, co jsme se dozvěděli včera. Ptal jsem se Quarryho, ale ani on, ani Joffrey o něm nic nevědí.“

To vypovídalo o mnohém. Harry Quarry, jeden ze dvou plukovníků regimentu, a jeho nevlastní bratr lord Joffrey společně znali každou významnou osobnost ve vojenských i politických kruzích.

„Tobě se zamlouval?“ zeptal se Grey. Hal se trochu zamračil a zamyslel se.

„Ano,“ řekl zvolna. „A bylo by ošemetné ho odmítnout, pokud by se rozhodl pro náš regiment.“

„Nemá zkušenosti, samozřejmě,“ poznamenal Grey. To nebyla velká překážka, ale stálo to za úvahu. Hodnosti se obvykle kupovaly a mnohý důstojník nikdy neviděl vojáka a nedržel zbraň, dokud nezačal zastávat svůj úřad. Na druhou stranu většina z vyšších důstojníků šestačtyřicátého byli veteráni s významnými zkušenostmi na bojišti a Hal si nováčky vybíral pečlivě.

„Pravda. Doporučil bych nejspíš, aby začal jako poručík – nebo i praporčík. Aby se naučil, jak co funguje, než se pohne výš.“

Grey to uvážil a poté kývl.

„Poručík,“ řekl. „Nebo i nadporučík. Bude tu rodinná vazba. Myslím, že by nebylo vhodné, aby byl praporčík.“ Praporčík byla nejnižší z důstojnických hodností a její nositelé museli být k dispozici všem ostatním.

„Možná máš pravdu,“ připustil Hal. „Samozřejmě bychom ho dali pod Harryho, aspoň pro začátek. Ty bys byl ochoten ho vést?“

„Určitě.“ Grey cítil, jak mu srdce bije rychleji. Přiměl se k opatrnosti. „Tedy, pokud se k nám nakonec přidá. Generál říkal, že se ještě nerozhodli. A Bonham by ho ihned přijal za kapitána jednapadesátého, však víš.“

Hal zafuněl a zadurdlil se při myšlence, že by kdokoli mohl dát přednost vládě v pekle před službou v nebi, ale neochotně ten argument uznal.

„Ano, rád bych z něj později udělal kapitána, pokud se ukáže jako schopný. Ale za méně než tři měsíce odjždíme do Francie. Pochybuji, že máme dost času ho adekvátně posoudit. Umí vůbec s mečem, co myslíš?“ Wainwright u sebe žádný neměl. Ovšem to platilo pro většinu gentlemanů mimo armádu.

Grey pokrčil rameny.

„Můžu to zjistit. Chtěl bys, abych natukl tu důstojnickou záležitost přímo s Wainwrightem, nebo mám začít vyjednávat s generálem?“

Hal chvilku bubnoval prsty o stůl, než se rozhodl.

„Zeptej se ho přímo. Pokud má být členem jak rodiny, tak regimentu, myslím, že se k němu tak musíme od začátku chovat. A věkově má k tobě mnohem blíž. Myslím, že mě se trochu bojí.“ Halovo obočí se na okamžik nechápavě setkalo a Grey se usmál. Jeho bratr si o sobě rád myslel, že je mírný a neškodný, a předstíral, že netuší, že ho jeho jednotky jak zbožňují, tak se ho také děsí.

„Tak já s ním promluvím.“

Grey začal vstávat, ale Hal ho mávnutím vrátil na místo. Stále se mračil.

„Počkej. Je tu... další záležitost.“

Grey se na svého bratra ostře zadíval, když v Halově hlase uslyšel napjatý tón. Byl příliš rozptýlený myšlenkami na Percyho Wainwrighta, než aby si Hala skutečně všiml. Teď postřehl napětí kolem bratrových rtů a očí. Takže potíže.

„O co jde?“

Hal se zašklebil, ale než mohl odpovědět, ozvaly se na chodbě zvuky kroků a někdo ostýchavě zaklepal na rám otevřených dveří. Grey se otočil a uviděl mladého husara, jehož tvář byla zrudlá venkovním chladem.

„Mylorde? Zpráva, pane, z ministerstva. Mám počkat na odpověď,“ dodal nemotorně.

Hal poslíčkovi věnoval temný pohled, ale poté netrpělivě kývl a zprávu mu vytrhl.

„Počkejte dole,“ řekl a mávnutím poslal husara pryč. Rozlomil pečeť a rychle si zprávu přečetl, zamumlal si pod vousy cosi bezbožného a popadl brk, aby na spodní část listu naškrábal odpověď.

Grey se houpal na židli a čekal. Rozhlédl se po kanceláři a říkal si, co se od včerejška mohlo stát. Hal během oběda s generálem a Percym nevykazoval žádné známky obav.

Nedokázal by říct, co přivedlo jeho pozornost k tomu kusu papíru. Halova kancelář ze všeho nejvíc připomínala doupě nějaké velké, nepořádné bestie. A ačkoli jak Hal, tak jeho postarší úředník pan Beasley dokázali během okamžiku nalézt cokoli, co potřebovali, nikdo jiný by v tom všeobecném chaosu nenašel ani špendlík.

Dotyčný papír ležel mezi velkým počtem dalších listů rozházených po stole, od nichž se lišil pouze nerovným okrajem, jako by ho někdo vytrhl z knihy. Grey ho zvedl, poklidně se na něj zadíval a poté ztuhl, oči přilepené ke stránce.

„Nech mé papíry na pokoji, Johne,“ řekl Hal a zakončil svou odpověď divoce načmáraným podpisem. „Uděláš v tom nepořádek. Co to máš?“ Hodil pero na stůl a netrpělivě Greyovi papír vytrhl. Hodlal ho položit zpět na stůl, ale pak si všiml slov a znehybněl.

„Je to, nebo není?“ zeptal se Grey. Cítil se podivně. „Otcovo písmo?“ Byla to řečnická otázka. Písmo i styl psaní rozpoznal okamžitě. Hal ho stejně neslyšel. Z obličeje se mu vypařila krev. Držel tu stránku z deníku – neboť to stránka z deníku zjevně byla – jako by to bylo rozhodnutí o jeho vlastní popravě.

„Spálil ho,“ zašeptal Hal a polkl. „Řekla, že ho spálil.“

„Kdo?“ zeptal se polekaně Grey. „Matka?“

Hal k němu ostře vzhlédl, ale jeho otázku ignoroval.

„Odkud to přišlo?“ dožadoval se a sotva počkal na Greyovo pokrčení rameny, než zavolal: „Pane Beasley! Potřebuji vás!“

Pan Beasley, který se promptně vynořil z vlastní neposkvrněné svatyně, popřel jakékoli povědomí o tom kusu papíru a tvrdil, že naprosto netuší, jak se onen list do Halovy kanceláře dostal. Dokázal jim ovšem podat užitečnou informaci, že dříve toho dne ten papír na stole rozhodně nebyl.

„Jak to, pro všechno na světě, víte?“ zeptal se Grey a vrhl na stůl a jeho obsah pohrdavý pohled. Otočily se na něj dvě hněvem jiskřící tváře. Věděli by to. Grey si odkašlal.

„Ano. V tom případě...“ Zmlkl. Hodlal se zeptat na seznam lidí, kteří toho dne přišli do kanceláře. Jenže každý den ji navštěvovaly desítky lidí: úředníci, zásobovači, důstojníci, královští poslové, dělostřelečtí seržanti, zbrojíři... Jednou Grey přišel a našel tu muže s tančícím medvědem na řetěze a opicí na rameni, který si přišel pro výplatu za představení pro pobavení jednotek při příležitosti královských narozenin.

Přesto by měli vykázat nějakou snahu.

„Jak dlouho jsi tu byl, než jsem přišel já?“ zeptal se. Hal si rukou promnul tvář.

„Dorazil jsem těsně před tebou, jinak bych si ho okamžitě všiml.“

„Měli bychom přivolat strážného od dveří a muže v budově?“ navrhl Grey. „Všechny je vyzpovídat, jestli neví o někom, kdo by mohl do kanceláře vejít, když v ní nikdo nebyl?“

Hal sevřel rty. Vypadal, že se zcela kontroluje. Grey tušil, že jeho mysl pracuje na plné obrátky.

„Ne,“ řekl a přiměl se uvolnit ramena. „Ne, to není důležité.“ Zmuchlal list papíru do kuličky a s hranou ležérnosti ji hodil do ohně. „To bude vše, pane Beasley.“

Pan Beasley se uklonil a odešel. Papír zazářil a vzplál. Grey nevědomky sevřel ruce, jak ho chtěl zachránit před zničením, ale už byl pryč. Inkoust na ohořelém papíře na okamžik zazářil, než se rozpadl v prach. Nečekaný pocit ztráty ho přiměl mluvit ostřeji, než zamýšlel.

„Proč jsi to udělal?“

„Na tom nezáleží.“ Hal se letmo zadíval na dveře, aby si byl jist, že je Beasley z doslechu, načež vzal pohrabáč a vrazil ho do ohně. Prohrábl uhlíky, až jiskry vyletěly vzhůru komínem jako roj zuřivých včel. Ujistil se, že po papíru nezbude ani stopy. „Zapomeň na to.“

„Nehodlám na to zapomínat. Co jsi myslel tím, že ho spálil?“

Hal s opatrnou pečlivostí vrátil pohrabáč zpět do stojanu.

„To nebyl návrh,“ řekl tiše. „Byl to rozkaz – majore.“

Greyova čelist se sevřela.

„Nehodlám vás uposlechnout – pane.“

Hal se poplašeně otočil.

„Co tím, kurva, myslíš, že *nehodláš*...“

„Myslím, že to neudělám,“ štěkl Grey, „a ty to sakra dobře víš. Co s tím uděláš? Vsadíš mě do želez? Zamkneš mě na týden o chlebu a vodě?“

„Nepokoušej mě, zatraceně.“ Hal na něj vražedně zíral, ale oběma bylo jasné, že se vzdal. Částečně.

„Tak aspoň mluv potichu.“ Hal došel ke dveřím a vykoukl na chodbu, ale nezavřel. To je zajímavé, pomyslel si Grey. Měl snad Hal dojem, že by se pan Beasley mohl připlížit a poslouchat za dveřmi, kdyby byly zavřené?

„Ano, byla to stránka z jednoho z deníků,“ řekl Hal velmi tiše. „Toho posledního.“

Grey krátce přikývl. Stránka byla datována dva týdny před otcovou smrtí. Vévoda si psal deníky až s úzkostlivou pečlivostí. V knihovně domu na Jermyn Street zabíraly jeho více než třicet let vedené záznamy několik polic. Grey je dobře znal a byl otci vděčný za to, že je sepisoval. Když on sám dosáhl dospělosti, umožnily mu aspoň trochu poznat otce jakožto muže. Poslední deník v polici končil tři měsíce před vévodovou smrtí. Musel existovat další, ale Grey ho nikdy neviděl.

„Matka ti řekla, že ho otec spálil? Řekla proč?“

„Ne, neřekla,“ řekl úsečně Hal. „Za daných okolností jsem se nevyptával.“

Hal stále pozoroval otevřené dveře. Grey si nebyl jistý, jestli jen dává pozor, nebo se vyhýbá tomu, aby se mu musel podívat do očí. Hal byl dobrý lhář, když potřeboval, ale Grey svého bratra velice dobře znal – a Hal znal jeho. Zhluboka se nadechl, zatímco si snažil uspořádat myšlenky. V nose stále ostře cítil pach spáleného papíru.

„Zjevně ho nespálil,“ řekl zvolna Grey. „Musíme předpokládat, že byl ukraden a zloděj má deník ještě u sebe. Kdo a proč? A proč nás teď, ať je to kdokoli, informuje o tom, že ho má? A proč matka–“

„K čertu se mnou, jestli to vím.“ Hal se na něj konečně zadíval a Greyův vztek opadl, když poznal, že jeho bratr skutečně mluví pravdu. Viděl něco, co ho nanejvýš rozrušovalo – jeho bratr měl strach.

„Je to nějaká výhrůžka?“ zeptal se a ještě více ztišil hlas. Na stránce nebylo nic, co by něco takového naznačovalo. Byla to část popisu otcova setkání s dlouholetým přítelem a jejich docela nevinná diskuse o astronomii. Tudíž měla ta stránka zjevně Hala pouze informovat o existenci deníku samotného – a čehokoli dalšího, co by mohl obsahovat.

„Bůh ví,“ řekl Hal. „Co by to, k čertu...“ Kloubem prstu si silně promnul rty a střelil po Greyovi pohledem. „*Nemluvo* o tom s matkou. Já to udělám,“ dodal, když uviděl, že Grey hodlá protestovat.

Zvuk kroků a hlasů v chodbě jim zabránil v další konverzaci. Kapitán Wilmot se svým seržantem a úředníkem roty. Hal natáhl ruku a tiše zavřel dveře. Mlčky čekali, až zvuk odezní.

„Znáš muže jménem Melchior Ffoulkes?“ zeptal se náhle Hal.

„Ne,“ odvětil Grey a přemýšlel, jestli to má co do činění s projednávanou záležitostí, nebo jde o změnu tématu. „Jsem si docela jistý, že bych si vzpomněl, kdyby ano.“

To u Hala vyprovokovalo náznak úsměvu.

„Ano, to ano. Nebo vojína jménem Harrison Otway? Z jedenáctého pěšího.“

„Jak směšné jméno. Ne, kdo je to?“

„Kapitána Michaela Batese?“

„No, o tom jsem aspoň slyšel. Jízdní hlídka, že? Nóbl týpek, jak by řekl Tom Byrd. Jaký, smím-li se zeptat, je důvod tohoto výslechu? Sedni si, Hale.“ Sám se posadil a Hal ho po chvilkovém zaváhání pomalu napodobil.

„Setkal ses někdy s kapitánem Batesem?“

Grey začínal být otrávený, ale odpověděl s nonšalancí.

„Zajisté ne tak, abych si to pamatoval. Nemohl bych odpřisáhnout, že jsem s ním nikdy nesdílel postel v hostinci, samozřejmě...“

Hal mu sevřel předloktí tak silně, že zalapal po dechu.

„Ne,“ řekl velmi tiše Hal. „Nevtipkuj.“

Grey zíral bratrovi do očí a viděl mu v tváři hluboké vrásky. Stránka z deníku ho šokovala, ale rozrušený byl už předtím.

„Spusť,“ řekl potichu Grey. „Co se děje?“

Hal zvolna stáhl ruku.

„Nevím. Zatím.“

„Kdo jsou ti muži? Mají něco společného s...“ Střelil pohledem ke krbu, ale Hal zavrtěl hlavou.

„Nevím. Nemyslím – ale je to možné.“ Chodbou se rozlehl zvuk kroků a Hal okamžitě zmlkl. Ty kroky byly jasně rozlišitelné. Těžký a jednoznačně kulhající muž. Ewart Symington, jeden ze dvou plukovníků regimentu, protějšek Harryho Quarryho.

Hal se zašklebil a John kývl, že rozumí. Ani jeden v tu chvíli netoužil se Symingtonem mluvit. Tiše vyčkávali. Samozřejmě že kroky utichly a na dveře zabušila pěst. Symington byl brutální jak svým chováním, tak svým vzhledem. Nejvíce ze všeho připomínal rozzlobeného kance.

Další hromový útok na dveře, chvíle čekání a pak Symington mumlavě zaklel a odkulhal.

„Vrátí se,“ řekl pod vousy Hal a sundal z háčku u dveří svůj plášť. „Pojď se mnou k Whiteovi. Cestou si promluvíme.“

Grey vrazil ruce do vlastního těžkého kabátu a o okamžik později už zmizeli na ulici. Hal pana Beasleyho instruoval, aby plukovníku Symingtonovi řekl, že lord Melton odjel do Bathu.

„Do Bathu?“ zeptal se Grey, když odcházeli. „V tuhle roční dobu?“ Nebylo víc než půl čtvrté odpoledne, a přesto už bylo nebe zachmuřené soumrakem. Chodník byl mokrá a ve vzduchu těžce visela vůně nadcházejícího sněžení.

Hal mávnutím poslal pryč svůj čekající kočár a zahrnul za roh.

„Kdyby vybral něco bližšího, pronásledoval by mě tam. Říkej o tom chlapovi, co chceš, ale je zatraceně vytrvalý.“ Říkal to se zdráhavým respektem. Vytrvalost byla Symingtonovou

hlavní vojenskou ctností, a ne ve špatném slova smyslu. Ve společenštějších situacích byla ale poněkud únavná.

„Co chce?“

Grey se zeptal pouze proto, aby pozdržel jejich rozhovor, a nepřekvapilo ho, když z Hala dostal pouze nerudné pokrčení rameny. Zdálo se, že bratr se do obnovy jejich konverzace nehrne o nic víc než on. A tak šli zhruba půl míle v tichosti, každý sám se svými myšlenkami.

Ty Greyovy byly zmatené. Stáčely se od očekávání a zvědavosti při pomýšlení na Percyho Wainwrighta k obavám ze zjevné bratrovy nervozity. Nad tím vším se ale vznášel obraz stránky, kterou tak letmo držel v rukou.

Vytlačil z mysli všechny ostatní myšlenky a soustředil se na zapsání slov, která přečetl, do své paměti. Stále cítil šok z toho, jak Hal hodil papír do ohně, a nedokázal snést pomýšlení, že otcova slova, jakkoli tuctová, by mu měla být ztracena. Vévodovy deníky nebyly tajemstvím, a přesto je sám četl potají. Jeden po druhém je bral, pašoval do svého pokoje a zase vracel na patřičnou policičku a dával pozor, aby ho nikdo neviděl.

Nedokázal by říct, proč se zdálo tak důležité, aby tento posmrtný vztah s otcem zůstal soukromý. Jen, že to tak bylo.

Více či méně úspěšně si uložil i ten nejmenší detail ztraceného listu do paměti, když Hal konečně nahrbil ramena a náhle promluvil.

„Kolovaly řeči. Ohledně spiknutí.“

„A kdy ne? Které konkrétní spiknutí se tě týká?“

„Ne ani tak mě.“ Hal si pevněji narazil klobouk a sklonil hlavu proti větru. „A ještě z toho nepropukl otevřený skandál, ale téměř určitě se to stane – a brzy.“

„O tom nepochybuji,“ poznamenal jízlivě Grey. „Už od Vánoc jsme žádný pořádný skandál neměli. Co obnáší tenhle?“

„Spiknutí sodomitů, které má položit vládu pomocí vražd vybraných ministrů.“

Grey cítil, jak se mu stahuje žaludek, ale jeho odpověď byla nenucená. Nebylo to poprvé, co o takovém podezření slyšel. Společensví a spiknutí sodomitů byly záložní zprávou pouličních hlasatelů a pisálků z Fleet Street, kdykoli měli nedostatek nových událostí.

„A proč se to týká tebe?“

Hal upřel oči na oslizlé dlažební kostky.

„Nás. Je to něco, co se říkalo. O... o otci.“ To slovo zasáhlo Greye přímo do žaludku jako kámen vystřelený z praku. Nebyl si jistý, že za posledních patnáct let slyšel Hala jedinkrát použít slovo „otec“.

„Že byl sodomita?“ řekl nevěřičně Grey. Hal se zhluboka nadechl, ale zdálo se, že se trochu uvolnil.

„Ne. Ne těmito slovy. A ani to nebyla – díky Bohu – populární pomluva. Jen náhodná obvinění v době, kdy zemřel. Stáli za tím členové Společnosti – taková obvinění byla běžná, a házeli je na skoro každého muže, který měl nějaké viditelné spojení s Jihomořskou bublinou. Z toho skandálu byly obviňovány ‚společnosti sodomitů‘. I když Bůh ví, že z toho byla obviňována každá druhá skupina nebo osoba a zájem, ale Společnost byla v té době prominentní a spiknutí sodomitů byla jejich zvláštní posedlostí.“

„Společnost?“ řekl tupě Grey. „Jaká Společnost?“

„Zapomněl jsem, že v té době jsi nebyl dost starý na to, abys něco zaslechl...“

„Spíš nic, v Aberdeenu.“ Grey se nepokoušel ve svém hlase ukryt stopy hořkosti a jeho bratr na něj ostře pohlédl.

„Což je přesně důvod, proč jsi tam byl poslán,“ řekl Hal. Jeho hlas zněl vyrovnaně. „Každopádně mluvím o Společnosti pro reformaci způsobů. O té jsi *slyšel?*“

„Slyšel, ano.“ Grey byl naštvaný a rozrušený a své pocity se nijak nesnažil skrývat. Nelibost a opovržení se mu promítaly do hlasu. „Moralisti a puritáni, kteří nepřijmou svá nutkání, ale nacházejí potěšení – a nepochybně uspokojení – v nařčení ze zkaženosti, v očerňování charakterů nevinných mužů. Jsou...“

Hal mu znovu položil na rameno ruku – tentokrát to nebylo víc než jemný dotek – aby mu zabránil mluvit dál, když kolem klusali dva nosiči s nosítky. Hlavy jim zastíral bílý oblak vlastního zrychleného dechu.

Chladno a soumrak přiměly mnoho lidí zůstat uvnitř, ale byli i tací, které živobytí nutilo zůstat na ulici, a jak se bratři blížili k St. James Street, začínalo jich být víc. Pouliční zpěváci balad, prodavači kaštanů, ženy u stánků s jablky hlasitě vyzdvihující klady scvrklého ovoce. Grey viděl, jak jeho bratr podrobně zkoumá všechny osoby, kolem nichž procházeli, jako by je z něčeho podezíral.

„Má se za to, že kapitán Michael Bates je do toho hluboce zapletený,“ řekl nakonec Hal. „Generál mi o té věci řekl, když jste včera s Wainwrightem odešli. Batesův otec je generál Ezekiel Bates – je už dlouho v důchodu a je to blízký přítel generála Stanleyho.“

„Ach,“ řekl Grey. „Chápu.“ Přesto se cítil neklidně, trochu poplašeně, bezdůvodně vztekle – ale tyto informace jeho mysl trochu ulevily. Konečně věděl, jak se té záležitosti dostalo

Halovy pozornosti. „A ti další muži, které jsi zmínil – Otway a Ffoulkes?“

„Otway je vojín v jedenáctém pěším, nikdo. Ffoulkes je poměrně známý právní zástupce v Lincoln's Inn.“

„Co ty muže spojuje?“

„Bates.“

Kapitán Bates a Ffoulkes se setkali, podle generála Stanleyho, když Ffoulkes vyřizoval drobnou záležitost pro kapitánovu rodinu. Otway Batese zjevně potkal v hospodě poblíž Temple Stairs, navázal s ním nezdravý vztah a později byl představen Ffoulkesovi, ačkoli okolnosti generál neznal.

„Vskutku,“ řekl Grey a pomyslel na veřejné latríny poblíž Lincoln's Inn, místo navštěvované jak právníky, tak dámičkami. „O té... asociaci se mluví jako o ‚spiknutí sodomitů‘? Zdá se, že postrádá jak členy, tak organizační zásady, řekl bych.“

Hal mírně frkl. Jeho dech se v zimním vzduchu bíle srážel.

„Je toho víc. Zdá se, že náš přítel Ffoulkes má francouzskou manželku. Která má zase dva bratry. Jeden z těch bratrů je nechvalně známý pederast¹ – nechvalně známý i na francouzské poměry – zatímco ten druhý je plukovník ve francouzské armádě.“

Grey překvapeně zabručel.

„A je tu nějaký důkaz o..., předpokládám, že to musí být zrada?“

„Je. A ano, důkaz je. Válečná kancelář něco zachytila a několik měsíců tu věc tiše sledovala. Mimochodem Bates byl nějakou dobu hlavní pobočník generála Stanleyho, než se přidal k Jízdní hlídce...“

---

¹ Poznámka překladatele: *Pedofil orientovaný pouze na chlapce.*

„Kriste.“

„Přesně. Zjevně předával tajné materiály Otwayovi, který je pak tajně předával Ffoulkesovi. A odtamtud, samozřejmě...“

Grey nasál do plic večerní vzduch. Zbytky jeho vzteklé obrany chladly a jemu začínala být zima. *Byla* to osobní záležitost – ale ne přímo osobní. Hal měl samozřejmě starost o generála – ale také o jejich rodinu, kdyby měly být staré pomluby ve světle čerstvého skandálu vzkříšeny, a ještě více přiziveny blížícím se sňatkem jejich matky.

„Jaké se podnikly kroky?“ zeptal se. „Žádnou šeptandu jsem nezaslechl ani jsem nic nečetl v novinách.“

Hal mírně nahrbil ramena. Procházeli kolem brány, v níž hořely pochodně, a Grey uviděl zkreslený a zmenšený bratrův stín, obraz starého muže.

„Drží se to v tajnosti, jak to jen jde. Ale Bates i Otway byli dnes zatčeni.“

„A Ffoulkes?“

Hal zvedl hlavu a vydechl dlouhý bílý obláček.

„Ffoulkes se dnes ráno zastřelil.“

Grey šel mechanicky dál a už necítil chlad ani dlažební kostky.

„Nechť je Bůh k jeho duši milostiv,“ řekl nakonec.

„A k našim,“ řekl Hal a nebyl to žert.

Hal nemohl nebo nechtěl říct víc, a tak strávili zbytek cesty v tichosti. Grey byl rozrušený a z myšlenek ho vytrhlo, až když zahruli na St. James Street.

Z oken Whitea je vítalo světlo svící, které ozařovalo něco, co vypadalo jako tělo muže ležící na chodníku u dveří. Jak se blížili k budově, uviděl Grey, jak se z otevřených dveří klubu

vynořila hlava, prohlédla si tělo a vklouzla zpět dovnitř, jen aby ji následovala hlava jiná, která tuto proceduru zopakovala.

„Znáš ho?“ zeptal se Grey bratra, když došli k tělu. „Je to člen?“ Grey byl samozřejmě u Whitea členem také, ale zřídka klub navštěvoval. Lákavější pro něj byla pohodlná omšelost a vynikající jídlo v Bifteku.

Hal zašilhal na tělo a zavrtěl hlavou.

„Nikdo, koho bych znal.“

Tělo leželo na bříše, s nohama roztaženýma a zakryté kabátem slušné kvality. Mužův klobouk byl také slušný. Spadl a odkutálel se ke zdi, kde se křivě opíral o okraj jako opilý žebrák.

„Je mrtvý, co myslíš?“

Muž měl nakřivo paruku a ta mu napůl zakrývala obličej. Začalo mírně sněžit a mezi mihotavým světlem a poletujícími vločkami nebylo možné vidět, jestli dýchá.

„Já se podívám. Možná...“ Hal se sehnul, aby se muže dotkl, ale zarazil ho výkřik od dveří.

„Nedotýkejte se ho! Ještě ne!“ Z klubu se vynořil rozjařený mladík a popadl Hala za paži. „Ještě jsme to nezapsali do knihy!“

„Cože, knihy sázek?“ dožadoval se Hal.

„Ano – Rogers říká, že je mrtvý, a já říkám, že ne. Dvě guineje na to! Přidáte se v té sázce ke mně, Meltone?“

„Je tuhý jak hřebík, Meltone!“ zazněl z otevřených dveří výkřik, patrně Rogersův. „Whitbread a Gallagher jsou se mnou!“

„Není, říkám já!“ Mladík praštil rukou do zárubně. „Vy byste nerozeznali mrtvolu od krejčovské panny!“

„Hej!“ Grey zachytil koutkem oka záblesk pohybu a prudce se otočil, ruku na meči – ale ne dost rychle na to, aby chytil otrhaného chlapce, který vyrazil pro osířelý klobouk. Houstnoucím sněhem se rozlehl triumfální výkřik.

„Zavolej hlídku, proboha. Nemůžeme ho tu nechat ležet, ať je mrtvý, nebo ne,“ řekl netrpělivě Hal. „Dočista ho oberou.“

Grey poslušně vyrazil ulicí k Fount of Wisdom, kde našel dva příslušníky hlídky, kteří se schovávali před nepřízní počasí. Došli s ním zpět k Whiteovi a mezitím neochotně hltali svůj cider, bručeli a choulili se do kabátů a klobouků. U klubu Grey našel svého bratra, jak pomocí meče stráží tělo.

„Konečně,“ řekl Hal a meč zastrčil. „Jsou tu!“ vykřikl poté, co se otočil k otevřeným dveřím, kde pan Holmes, sluha klubu, v očekávání přešlapoval.

Holmes pohotově zmizel a domem se roznesl výkřik: „Sázky jsou uzavřeny, pánové!“

Během několika okamžiků bylo tělo obklopeno davem nedočkavých sázejících, kteří se vyvalili do sněhu. Stále se mezi sebou hádali.

„Co říkáš ty?“ zamumlal Grey k Halovi. Začichal, ale nedokázal rozpoznat žádný pach vypovídající o smrti, ne přes odér kouře, kávy a jídla vanoucí z klubu. „Deset ku jedné, že je naživu,“ řekl náhle.

„Víš, že nikdy nesázím na nic jiného než na karty,“ zamumlal na oplátku Hal. Přesto si držel svou pozici v přední části skupiny, stejně zvědavý jako kterýkoli ze sázkařů. Jeden ze členů hlídky opatrně zvedl z mužova obličeje paruku.

Nastal okamžik ticha, když byla jeho tvář odhalena. Byla šedá a změkklá jako hrncířská hlína, s očima zavřenýma. Člen hlídky se naklonil blíž, sevřel povolenou čelist a pak sebou trhl vzhůru.

„Je naživu. Cejtil jsem na ruce dech!“

Skupina náhle ožila hlasy a pohyby. Několik mužů obět spěšně zvedlo a odneslo dovnitř, další volali, že je potřeba horká

káva, doktor, brandy, má ten muž náprsní tašku, papíry? Kde je ten doktor, proboha?

Z karetního salonku vyšel vysoký, šedovlasý, zamračený muž. Zjevně se mu vyrušení nezamlouvalo.

„Kdo chce doktora?“

„Ach, tady jste, Longstreete. Váš pacient, pane.“ Hal pozdravil doktora, s nímž se zjevně znal, a ukázal na muže v kabátu. Ten byl položen na lenošku a láskyplně opečováván stejnými muži, kteří jen před několika okamžiky sázeli na jeho skon.

Doktor Longstreet se zašklebil, shodil kabát a začal si vyhrnovat rukávy.

„Dobrá, uvidíme. Vy zmizte, bando. Holmesi – doneste mi z kuchyně misku, buďte tak hodný.“ Z kapsy vytáhl skládací strojek s ostrými čepelemi a zjevně zkušeným švihnutím ho rozevřel.

Pan Holmes zaváhal.

„Nebudete dělat nic... špinavého, že ne? Zrovna jsme tu lenošku nechali přečalounit.“

Longstreet sluhovi věnoval vážný pohled.

„Pustím mu žilou, ano – ale pokusím se nezašpinit vám váš damašek. Misku!“

Grey, který byl nejbliž a neměl sklony k přecitlivělosti, pomohl muži, který byl vysoký i statný, nadzvednout a svléknout mu svrchní oděv. Mužova oční víčka na okamžik zakmitala a jeho rty se pohnuly, ale pak upadl zpět do bezvědomí. Ani se nehnul, dokonce ani když Longstreet popadl jeho holou paži a řízl do kůže pod loktem.

Do misky začala kapat krev a jeden z diváků rychle vyšel ven. Skrz stále ještě otevřené dveře se ozval dávivý zvuk. Pan

Holmes vrhl zoufalý pohled na krev smáčeující koberec a vyšel ven poskytnout pomoc.

„Nepředpokládám, že u sebe nosíte čichací sůl, že?“ zeptal se Longstreet Greye a zamračil se na bezvědomého muže. „Doufal jsem, že by ho ztráta krve mohla probrat, ale...“

„Můj bratr ano. Okamžik.“ Hal zmizel do karetního salonku, spolu s většinou dalších členů, kteří teď, když bylo rozhodnuto, už o předmět své sázky ztratili zájem. Grey vešel a téměř okamžitě se vrátil s Halovou smaltovanou tabatěrkou. Když se otevřela, ukázalo se, že neobsahuje šňupací tabák, ale malou zašpuntovanou lahvičku uhličitanu amonného.

Doktor Longstreet ji s děkovným kývnutím přijal, vytáhl špunt a zamával s lahvičkou těsně pod mužovými nosními dírkami.

„Proč váš bratr – Melton *je* váš bratr, chápu to správně? Ta podoba je zjevná. Proč u sebe nosí soli?“

„Mám za to, že jeho žena má sklony omdlévat,“ řekl nenuceně Grey. Ve skutečnosti sám Hal tu a tam trpěl podivnými záchvaty závratě. Poté, co jednoho horkého dne během přehlídky omdlel, rozhodl se, že takový nedostatek se u něj již nikdy neobjeví, a začal u sebe nosit čichací sůl. Ačkoli pokud Grey věděl, jeho bratr se k ní nikdy neuchýlil. Byl si nicméně poměrně jist, že Hal by byl raději, kdyby se toto preventivní opatření nestalo veřejným tajemstvím.

„Ach!“ Doktor vydal spokojený zvuk. Pacientova tvář se náhle stáhla.

Soustředění potřebné pro další lékařské úkony jim na chvíli znemožnilo konverzaci. Pomocí aplikace soli, hadříků namáčených v teplé vodě a přikládání na končetiny a – jak dovolilo navracející se vědomí – uvážlivého

podávání brandy se gentleman postupně vrátil z bezvědomého stavu. Ovšem ani nadále nebyl schopen mluvit, a pokud někdo promluvil na něj, pouze se zmateně mračil.

„Mám za to, že utrpěl mrtvici,“ poznamenal Longstreet, který pacienta se zájmem vyšetřoval. „Ta je běžná u subjektů cholerické povahy. Povšimněte si prasklých cévek na tvářích – a obzvláště na nose.“

„Vskutku.“ Grey se na muže zadíval. „Vrátí se mu schopnost mluvit, co myslíte?“

Longstreet pokrčil rameny, ale zdálo se, že má dobrou náladu. Koneckonců ten muž přežil. Co víc by měl člověk po doktorovi chtít?

„S dobrou péčí je to možné. Víme, kdo to je?“

Grey prošel kapsy mužova kabátu a objevil mezi nimi otevřený dopis adresovaný doktoru Henryku van Humperdinckovi na Great Ormond Street 44.

Gentleman jistým způsobem reagoval, když byl tímto jménem osloven. A tak byla do Great Ormond Street poslána zpráva a pacient byl pod dozorem nesmírně trpělivého pana Holmese odnesen do jedné z ložnic v patře, dokud nebude nalezen a informován někdo z jeho blízkých.

„Měl jste na něj něco vsazeno?“ zeptal se žoviálně doktor, zatímco si ručníkem otíral ruce. „Doufám, že jsem vás neožebračil, když jsem mu zachránil život. Nebo vašeho bratra, když na to přijde.“

„Ne,“ ujistil ho Grey. „Já bych vyhrál, kdybych si vsadil včas. A můj bratr není žádný sázkař.“

„Ne?“ Longstreet zněl překvapeně.

„Ne. Sází na whist, ale jen proto, jak říká, že má důvěru ve své schopnosti, ne ve štěstí.“

Longstreet mu věnoval podivný pohled.

„Žádný sázkař?“ zopakoval a cynicky se zasmál. Když viděl Greyův nechápavý obličej, jeho výraz se změnil. Našpulil rty, jako by uvažoval, jestli něco říct.

„Nikdy jste to neviděl?“ řekl nakonec a zpod šedých obočí se na Greye zadíval. „Skutečně?“

Když nedostal odpověď, přešel místnost a zvedl knihu sázek, která zůstala na odkládacím stolku poté, co do ní pan Holmes pečlivě zaznamenal vyrovnání sázek na živost doktora Humperdincka.

Longstreetovy dlouhé prsty rychle otáčely stránky nazpět, než muž s tichým spokojeným zabručáním konečně našel, co hledal.

„Tady.“ Podal knihu Greyovi a ukázal na zápis, který osamoceně stál v záhlaví stránky, jinak prázdné, až na podpisy svědků sázky na okraji.

Hrabě z Meltonu prohlašuje, že vévoda z Pardloe nebyl zrádce. Na pravdivost tohoto prohlášení sází dvacet tisíc liber. Kdo by se chtěl připojit, je vítán.

Pod tím byl Halův velký a černý formální podpis. Grey jako by náhle zapomněl dýchat. Na protější stránce byly tři zápisy. První, napsaný malým pečlivým písmem, jako by měl být záměrný kontrast vůči Halovým vášnivým slovům.

Ano. Nathaniel Twelvetrees, kapitán, 32. pěší

Pod tím byla další dvě jména, ledabyle načmáraná.

Přijímám. Arthur Wilbraham, poslanec parlamentu

Přijímám. George Longstreet

Grey polykal naprázdno a sbíral všechny své síly, aby dokázal promluvit. Mechanicky si všiml data sázky – 8. července 1741. Měsíc po otcově smrti. Nebyl tu žádný náznak, že by sázka byla kdy vyrovnána.

„Vy jste to skutečně nevěděl?“ Longstreet ho sledoval s jistou směsicí soucitu a zvědavosti.

„Ne,“ řekl Grey, když se mu vrátila řeč. S trochou přemáhání knihu zavřel a položil ji. „George Longstreet. Vy?“

Doktor Longstreet zavrtěl hlavou.

„Můj bratranec. Ale já byl svědkem té sázky.“ Doktorovy dlouhé a proměnlivé rty se na jedné straně pozvedly. „Byla to nezapomenutelná noc. Váš bratr měl velmi blízko k tomu, aby Twelvetreese vyzval. Rozmluvil mu to až plukovník Quarry – i když v té době byl samozřejmě teprve nadporučík – který podotkl, že nemůže se ctí riskovat, že nechá svou matku a mladšího bratra bez ochrany, kdyby byl zabit. V té době jste musel být teprve dítě?“

Greyovy tváře se rozhořely. Nic nepil, ale cítil hučení v uších spolu s podivným pocitem odcizení, ne nepodobnému stavu, kdy vypil příliš mnoho vína. Jako by svoje tělo vůbec neovládal.

„Pane Holmesi!“ zavolal. Jeho hlas byl překvapivě klidný. „Pero a inkoust, buďte tak laskav.“

Otevřel knihu a vzal pero, spěšně dodané panem Holmešem, který teď stál poblíž tiše a s dychtivým výrazem. Grey pod slova svého bratra úhledně napsal:

Lord John Grey se k této sázce za stejných podmínek připojuje.

Neměl dvacet tisíc liber, ale nezdálo se, že by na tom záleželo.

„Pokud byste byli tak laskavi, pánové, a potvrdili můj podpis?“ Podal inkoustem poskvrněné pero pobaveně vyhlížejícímu Longstreetovi, který si ho vzal. Holmes si tiše odkašlal a Grey se otočil, aby viděl, jak jeho bratr stojí ve dveřích a bezvýrazně se na něj dívá. Z karetního salonku za ním se ozýval smích a zděšené výkřiky.

„Proboha, co je to s tebou?“ zeptal se velmi tiše Hal.

„Totéž co s tebou,“ řekl Grey. Vzal si ze stojanu klobouk a kabát a uklonil se. „Dobrou noc,“ řekl zdvořile. „Vaše Milosti.“

Kapitola 3

Ochočený kriminálník

Když se dostal domů, nemohl usnout. A tak po neklidné hodině, kterou strávil muchláním přikrývek, vstal, pohrabáčem přiměl oheň rozhořet se a s dekou kolem ramen se posadil k oknu, kde sledoval, jak padá sníh.

Ledové krystalky pokrývaly sklo mlžnou krajkou, ale Grey chlad jen sotva vnímal. Hořel. A tentokrát ne ohněm náhlého chtíče – spíše touhou vyrazit přes město do bratrova domu, vytáhnout Hala z postele a zbít ho.

Dokázal – aspoň si to myslel – pochopit, proč před ním Hal tu sázku nikdy nezmínil. Ve stínu skandálu následujícího po vévodově smrti byl Grey okamžitě poslán k nějakým matčiným vzdáleným příbuzným do Aberdeenu. Strávil v tom šedém kamenném městě dva pochmurné roky, v jejichž průběhu svého bratra viděl jen jednou.

A když se vrátil do Anglie, Hal byl prakticky cizinec, tak zabraný do práce s obnovením regimentu, že neměl času nazbyt ani na přátele, ani na rodinu. A pak... no, pak on

sám potkal Hectora a objevil sebe sama. Po tomto náhlém životním obratu neměl ani on pro nikoho pozornosti nazbyt.

Bratři se znovu poznali až tehdy, když se Grey přidal k regimentu a zjistil, že sdílí rodinnou zálibu ve vojenství a příslušný talent. Hal na tu sázku zajisté nezapomněl, ale vzhledem k tomu, že zjevně nikdy nebyla vyrovnána, bylo možné, že ho po těch letech nenapadlo o ní mluvit.

Ne. Na nervy mu nešel fakt, že Hal tu sázku nikdy nezmínil, ale fakt, že *mu* jeho bratr nikdy neřekl, že věří, že jejich otec nebyl zrádce. Grey žil v tichém předpokladu, že tomu tak je, ale nikdy ve svých rozhovorech tu záležitost nezmínili. A nestranný pozorovatel by měl z Halových činů zcela jiný dojem. Vnímal by je jako snahu přenést se přes skandál a ostudu a v průběhu toho zavrhnout svůj původ.

Grey si připustil, že pouze předpokládal, že Hal sdílí jeho víru v otce, protože nedokázal snést pomyslení na opak. Jestli k sobě má být upřímný, musí si teď přiznat, že pokud s ním Hal o té záležitosti nikdy nemluvil, bylo to právě tak proto, že sám Grey o ní nezačal, jako proto, že se Hal tomu rozhovoru vyhýbal. Báł se, že by to mohla být pravda. Že Hal ví o vévodovi něco nepříjemného a jistého, co on neví, ale z laskavosti ho těch informací ušetřil.

Ačkoli bylo dobře, že teď zjistil pravdu o Halových pocitech, jakákoli úleva, která by z toho zjištění mohla pramenit, byla zastíněna rozhořčeností. Skutečnost, že věděl, že je rozhořčení z větší části nespravedlivé, to jen zhoršovala.

Nejhorší ze všeho byl pocit znechucení sám nad sebou. Pocit, že Halovi – i kdyby jen v myšlenkách – ukřivdil, a vztek, že byl donucen takovou křivdu spáchat.

Neklidně vstal a začal přecházet po místnosti. Dával si pozor, aby našlapoval tiše. Matčin pokoj ležel pod tím jeho.

Nemohl si to s Halem ani vyříkat, protože by to vyžadovalo přiznat pochybnosti, které by raději nechal pohřbené. Obzvláště teď, když byly vyvráceny. Aspoň tedy jeho pochybnosti ohledně Hala byly vyvráceny. Co se otce týče... Co k čertu znamenala ta stránka ze ztraceného deníku? Kdo ji tam nechal? A proč matka Halovi řekla, že vévoda deník spálil, když to zjevně neudělal?

Pohlédl na podlahu pod nohama a zvažoval, nakolik by bylo moudré jít dolů a vzbudit matku, aby se jí zeptal. Ale Hal si s ní přál promluvit sám. Grey předpokládal, že na to má právo. Přesto, pokud si někdo z těch dvou myslel, že se Grey teď nechá odbýt dalšími výmluvami a ujišťováním, že si nemá dělat starosti... Uvědomil si, že svírá ruce v pěst, a rozevřel je.

„Ošklivě se pletete,“ řekl tiše a dlaní si promnul nohu. „Vy oba.“

Nechal na stole otevřené hodinky. Teď tiše zacinkaly, zvedl je a přidržel u ohně, aby zkontroloval čas – půl třetí. Zase je odložil vedle deníku, který tam také ležel. Jednoho z otcových. Vzal z knihovny náhodný svazek a odnesl si ho do patra, aniž by pro to měl dobrý důvod. Pouze pocit, že se ho potřebuje dotknout.

Jemně položil na svazek ruku. Nečiněná kůže, šitá vazba. Jako všechny vévodovy deníky byl vyrobený tak, aby vydržel cestování a nepříjemné zvraty osudu během tažení.

... dnes ráno před rozbřeskem pozorovali padající Perseidy s V. a Johnem. Leželi jsme na trávniku a napočítali za hodinu více než šedesát meteorů, nejméně tucet velmi jasných, s viditelným nádechem modré či zelené.

Sám pro sebe si tu větu zopakoval. Ujišťoval se, že ji zná slovo od slova. Byla to jediná věta na stránce, kterou Hal spálil, jež ho zmiňovala jménem. Hotový poklad.

Na tu noc si vůbec nevzpomínal, dokud ho k ní ten všední zápisek znovu nepřivedl. Chladná vlhkost trávníku prosakující skrz oblečení, vzrušení překonávající lákavost spánku a touhu po teplé posteli. Pak to „Ach!“ jeho otce a Victora – ano, „V.“ byl Victor Arbuthnot, jeden z astronomických přátel jeho otce. *Byl Arbuthnot ještě naživu?* napadlo ho teď. Náhlé zachvění srdce při spatření první padající hvězdy – rychlý a tichý záblesk proužku světla, znepokojující, jako by nějaká hvězda skutečně náhle spadla ze svého místa.

To si pamatoval nejlépe – ticho. Muži nejprve mluvili, povídali si o všedních záležitostech. Nedával pozor, ještě napůl spal. Ale poté jejich konverzace utichla a všichni tři leželi na zádech s tvářemi otočenými k nebesům a společně čekali. Tiše.

Básníci mluví o nebeské písni, hudbě sfér – a Bůh ví, že mají pravdu. Ticho hvězd zvonilo v srdci. Zůstal stát u okna a díval se na levandulovou oblohu. Prsty přitiskl na ledové sklo. Dnes v noci nebyly vidět žádné hvězdy. Sněhové vločky padaly z temnoty, řítily se směrem k němu. Nekonečné, nepočítatelné. Také tiché, ale ne jako hvězdy. Padající sních šepotal tajemství.

„A ty jsi neskutečný idiot,“ řekl nahlas a odvrátil se od okna. „Nakonec ještě začneš psát básničky.“

Přiměl se vlézt si do postele. Ležel a zíral na štukovaný strop. Vzpomínka na pozorování hvězd ho uklidnila, ačkoli měl pocit, že spát nebude. Hlavou mu vířilo příliš velké množství myšlenek, nekonečných a matoucích jako